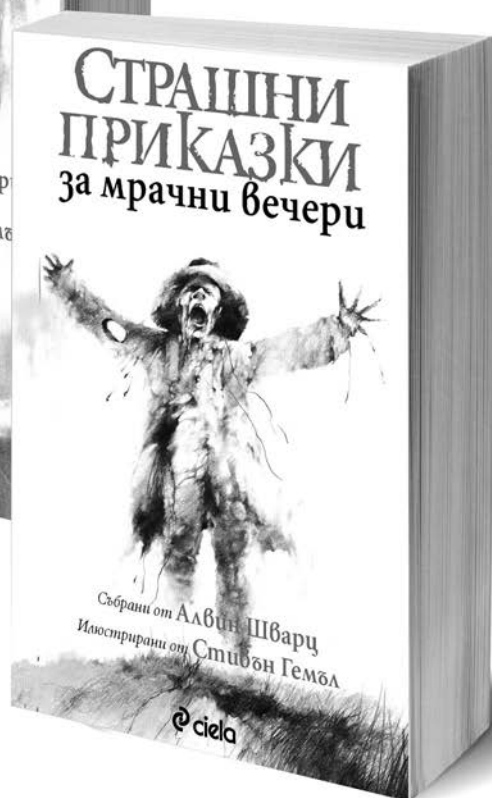

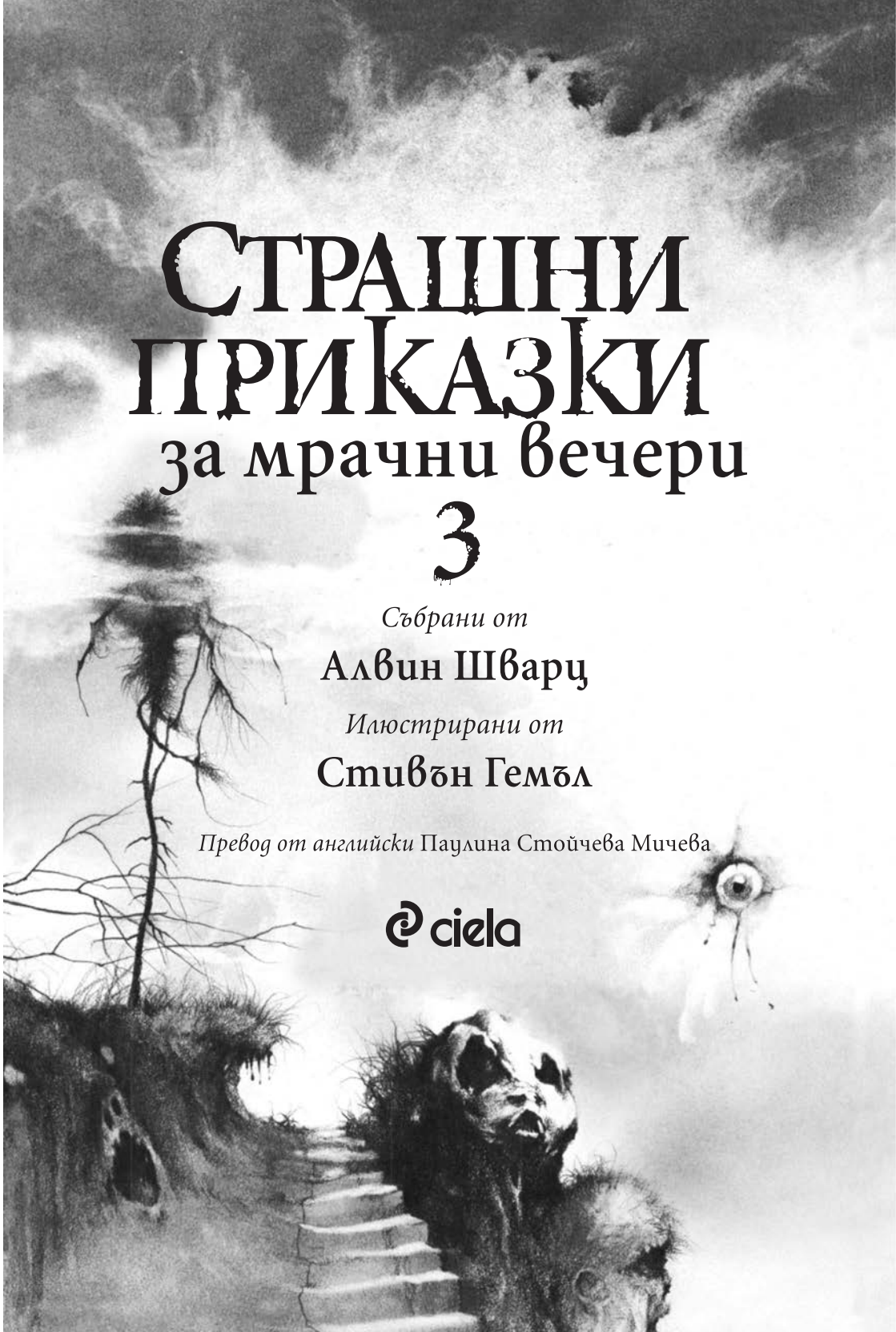
Страшни приказки за мрачни вечери 3

Т Ъ Р С Е Т Е

СТРАШНИ ПРИКАЗКИ за мрачни вечери 3

Събрани от
Алвин Шварц

Илюстрирани от
Стивън Гемъл

Превод от английски Паулина Стойчева Мичева

 ciela

SCARY STORIES 3: MORE TALES TO CHILL YOUR BONES

Text copyright © 1991 by Alvin Schwartz

Illustrations copyright © 1991 by Stephen Gammell

HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers

© Паулина Стойчева Мичева, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *адаптация на корицата*

София 2019

Сиела Норма АД

ISBN: 978-954-28-3081-8

На Джъстин

Съдържание

ТОРБАЛАН 13

КОГАТО ПРИСТИГА СМЪРТТА

- Уговорката 17 • Автобусната спирка 18
По-бързо и по-бързо 20
Просто великолепно 22 • Привет, Кейт! 25
Черното куче 27 • Стъпките 30 • Като котешки очи 33

НА РЪБА

- Бес 37 • Харолд 40 • Мъртвешката ръка 45
Стават такива неща 49

ЖИВОТ СРЕД ДИВОТО

Момичето вълк 57

ПЕТ КОШМАРА

- Сънят 63 • Новият домашен любимец на Сам 65
Може би ще си спомните 67
Червеното петно 72 • Не, благодаря 75

КАКВО СТАВА ТУК?

Проблемът 79

КООООЙ?

Странници 89 • Прасето 90 • Някакъв проблем ли
има? 92 • Това е той! 94 • МБЕЕЕЕЕЕЕ! 96
Може да си следващият... 99

БЕЛЕЖКИ и ИЗТОЧНИЦИ 101

БИБЛИОГРАФИЯ 121

БЛАГОДАРНОСТИ 126

*Страшни приказки
за мрачни вечери 3*

ТОРБАЛАН

Момичето закъснявало за вечерята у дома. Затова решило да мине напъряко през гробището. Но, о, чувствало се много нервно. Когато видяло друго момиче да върви пред него, се затичало да го настигне.

– Имаш ли нещо против да повървя с теб? – попитало то.
– Много ме е страх да минавам през гробището нощем.

– Знам за какво говориш – казало другото момиче. – Преди, когато бях жива, и аз се чувствах така.

*

Много и различни неща ни плашат.

Мъртвите ни плашат, защото някой ден и ние ще бъдем мъртви като тях.

Тъмното ни плаши, защото не знаем какво ни чака в мрака. Нощем звукът на шумолящите листа, стенанията на клонките или нечий шепот ни карат да се чувстваме неспокойни. Както и стъпки, приближаващи към нас. Както и странни фигури, които ни се струва, че виждаме в сенките – може би човек или голямо животно, или някакво ужасяващо нещо, чиито очертания не успяваме да различим ясно.

Хората са измислили различни имена за всички тези създания, които ни се струва, че виждаме в мрака, но в повечето има нещо, което трябва да ни стресне, да уплаши децата... Бу! Или *Торбалан*, който ще дойде и ще те вземе. Тези създания са просто плод на въображението ни, измисляме си ги, така казват. Но от време на време някои от тези торбалановци се оказват истински.

Странните неща също ни плашат. Чуваме за момче или момиче, които са били преследвани от животно, човекоподобно, което лаело, ръмжало и тичало на четири крака. От мисълта за това се смразяваме. Чуваме за насекоми, които правят гнездата си в телата на хората, или за кошмар, сбъднал се ная-

ве, и се разтреперваме от страх. Щом подобни неща наистина са се случвали, значи те могат да се случат и на нас.

Точно тези страхове пораждаат страшните приказки и градските легенди. Това е третата книга, която правя, с подборки на такива истории. Някои от тях научих от хора, които срещнах случайно. Други издирих сам – истории, записани във фолклорните архиви и в библиотеките. И както правим винаги с историите, които научаваме, тук ги преразказах по свой собствен начин.

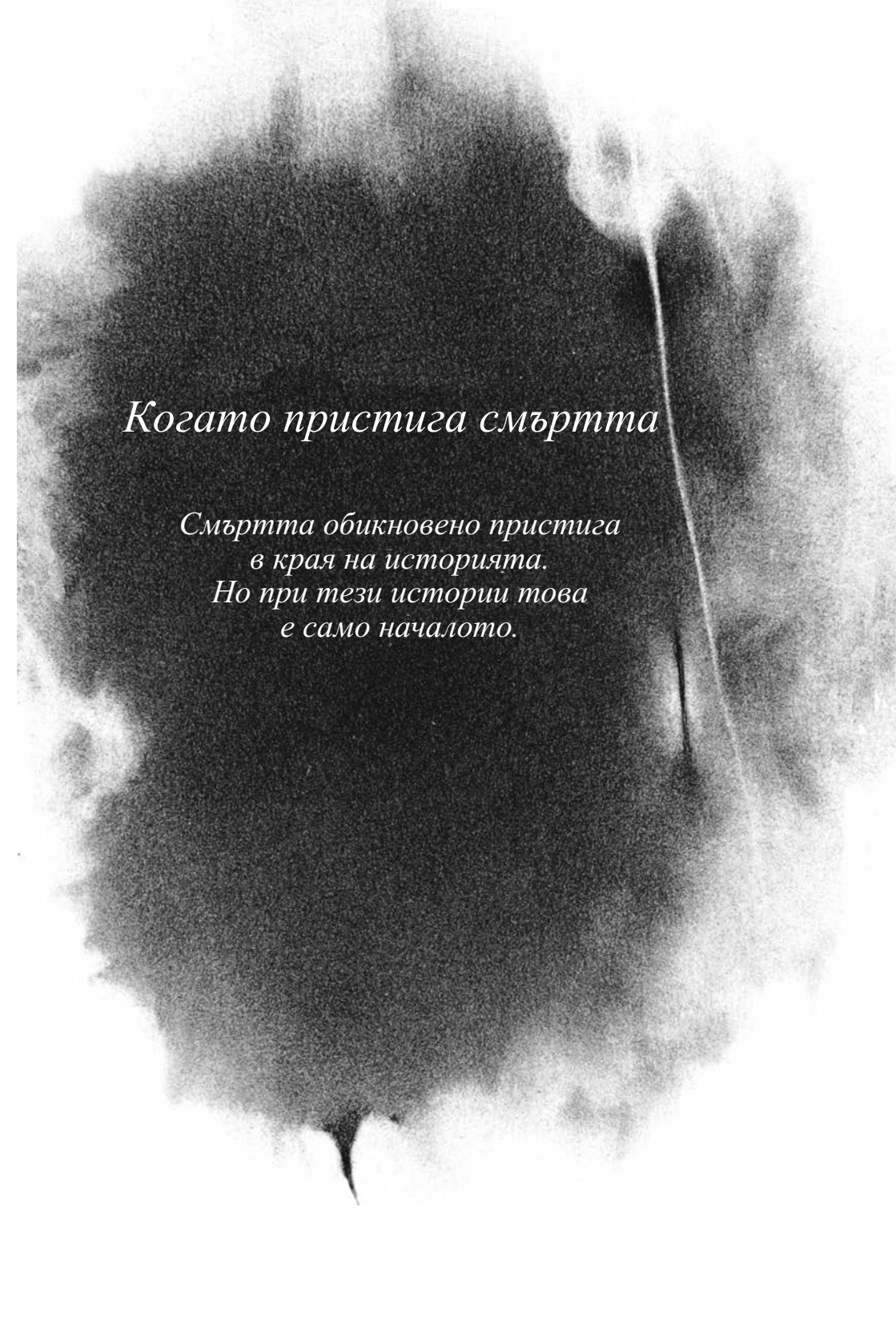
Някои от историите в тази книга се разказват от съвсем скоро. Но други са част от нашия фолклор, откакто се помним. При преразказването им от един човек на друг някои от детайлите в тях могат да се променят. Но самата история като цяло не се променя, защото това, което е плашило някога хората, ги плаши и сега.

Отначало реших, че една от историите, които намерих, е модерна. Става дума за „Автобусната спирка“. После открих, че подобна история е била разказвана преди две хиляди години в Древен Рим. Но младата жена от историята се е казвала Филинион, не Джоана, както е името на героинята в нашия вариант.

Истински ли са историите в тази книга? Онази, която нарекох „Проблемът“, е истинска. Не мога да бъда сигурен за останалите. В повечето може да има поне доза истина, защото понякога наистина се случват странни неща, а хората обичат да говорят за тях и да ги превръщат, доукрасявайки ги, в още по-хубави истории.

В днешно време повечето хора казват, че не вярват в призраци, странни феномени и други подобни. И все пак те все още се боят от мъртвите и от мрака. И все още виждат чудовища да ги дебнат сред сенките. И все още си разказват едни на други страшни приказки, както се прави, откакто свят светува.

Алвин Шварц

Когато пристига смъртта

*Смъртта обикновено пристига
в края на историята.
Но при тези истории това
е само началото.*

УГОВОРКАТА

Едно шестнайсетгодишно момче работело във фермата за коне на дядо си. Една сутрин то тръгнало с пикапа му към града, за да свърши някои поръчки. Докато вървяло самò по главната улица, видяло Смъртта. Тя му кимнала подканващо.

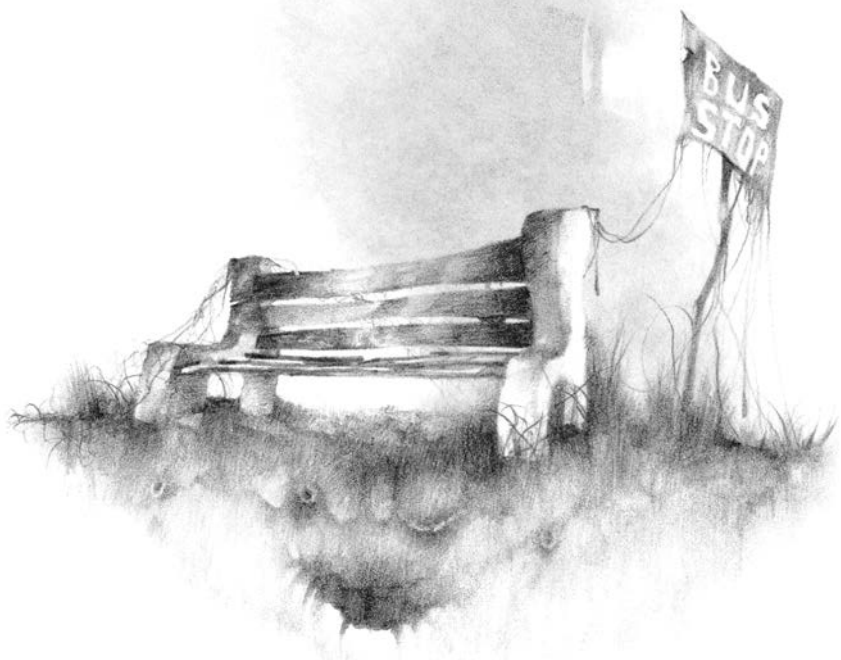
Момчето подкарало пикапа обратно към фермата с бясна скорост и веднага разказало на дядо си какво му се е случило.

– Дай ми пикапа – помолило го то. – Ще отида в големия град. Там Смъртта никога няма да ме намери.

Дядо му изпълнил молбата и момчето потеглило към големия град. След като си тръгнало, дядо му отишъл в тяхното градче, за да потърси Смъртта. Когато я срещнал, ѝ казал:

– Защо си изплашила внука ми така? Той е само на шестнайсет години. Твърде млад е, за да умре.

– Съжалявам за станалото – отвърнала Смъртта. – Не исках да му кимам и да го изплаша. Но се изненадах *много*, като го видях тук. Разбираш ли, аз имам уговорка с него за този следобед – в големия град.

АВТОБУСНАТА СПИРКА

Ед Кокс се прибирал с колата си у дома по време на дъждовна буря. Докато чакал на светофара, видял млада жена да стои сама на автобусната спирка. Нямала чадър и била мокра до кости.

– До Фармингтън ли отивате? – провикнал се той.

– Да, натам съм – казала тя.

– Искате ли да ви закарам?

– С удоволствие – кимнала тя и влязла в колата. – Казвам се Джоана Файни. Благодаря, че ме спасихте.

– Аз съм Ед Кокс и за мен не е никакъв проблем.

По пътя двамата разговаряли и разговаряли. Тя му разказала за семейството си, за работата си и в кое училище е учила, а той ѝ споделил разни неща за себе си. Когато стигнали до къщата ѝ, дъждът вече бил спрял.

– Радвам се, че валеше – казал Ед. – Искате ли да излезем утре вечер, след работа?

– С удоволствие – отвърнала Джоана.

Тя го помолила да се срещнат отново на автобусната спирка, тъй като тя била близо до работата ѝ. Прекарали си толкова добре, че излизали много пъти след това. Винаги се срещали на автобусната спирка и тръгвали оттам. Ед всеки път я харесвал все повече.

Но една вечер, когато имали среща, Джоана не се появила. Ед чакал на автобусната спирка почти час. „Може би се е случило нещо лошо“, помислил си той и тръгнал към дома ѝ във Фармингтън.

Една по-възрастна жена му отворила вратата.

– Аз съм Ед Кокс – представил се той. – Може би Джоана ви е споменавала за мен. Имахме уговорка тази вечер. Трябваше да се срещнем на автобусната спирка близо до работата ѝ. Но тя не дойде. Всичко наред ли е, да не се е случило нещо?

Жената го погледнала така, сякаш бил казал нещо много странно.

– Аз съм майката на Джоана – рекла бавно тя. – Джоана не е тук. Но защо не влезете за малко?

Ед влязъл и посочил към снимката на лавицата над камината.

– Много хубава снимка, точно такава е Джоана.

– Така е, това е тя, каквато беше някога – отвърнала майка ѝ. – Но тази снимка е направена, когато тя бе на вашата възраст – преди около дваайсет години. Няколко дни по-късно чакала автобуса в дъжда на онази спирка. Някаква кола я блъснала и я убила на място.